

**Επιμνημόσυνος λόγος προς τον Γρηγόρη Αυξεντίου, από τον Γενικό Γραμματέα
της ΣΕΚ, Ανδρέα Φ. Μάτσα (1η Μαρτίου 2020)**

Στης λεβεντιάς το θέριεμα,
στης ψυχής το κρικέλι που ατσαλένια θωριά το κρατεί,
τα βήματ' απεγάδιαστα κι' ακλόνητα την ιστορία κουβαλούν,
δια του παραδείγματος ως προσταγή,
στων καιρών τα κελεύσματα,
σ' αυτούς, που στων αιώνων το πέρασμα θα 'ρθουν

Κύριε Εκπρόσωπε του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, Κύριε εκπρόσωπε του Προέδρου της Βουλής των Αντιπροσώπων, Θεοφιλέστατε, Σεβαστό Ιερατείο, Κυρία και Κύριοι εκπρόσωποι των Κοινοβουλευτικών Κομμάτων, Κύριε Πρέσβη της Μητρός Πατρίδος, Κύριε Αρχηγέ της Εθνικής Φρουράς, Τιμημένοι Αγωνιστές της ΕΟΚΑ, Σεβαστή οικογένεια του Ήρωα, Ελληνίδες, Έλληνες,

Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατο, προδιέγραφαν οι Αρχαίοι πρόγονοι της φυλής μας, ομοίως και η πορεία λεβεντιάς του Γρηγόρη είχε ήδη προαναγγελθεί από τα μαθητικά του χρόνια, ενσαρκώνοντας τότε, το ρόλο του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού- «Εγιώνη θέλω Κκιόρογλου να μείνω τζι' ας πεθάνω...», αποτυπώνοντας προφητικά, για τον ίδιο, τα λόγια του Επισκόπου της Ρωμιοσύνης.

Εννιά χρόνια αργότερα, στις 3 Μαρτίου 1957, ο ρόλος γίνεται όρκος ζωής, πράξη τιμής, λεβεντιάς, αντρειοσύνης και απόλυτης Ελληνοπρέπειας. «Μολών λαβέ», σε απόλυτη αντιστοιχία και συνέπεια, όχι όμως πλέον στο θεατρικό σανίδι, αλλά στο πεδίο της μάχης, στα μαρμαρένια αλώνια της φυλής μας. Εκεί όπου τα λόγια γίνονται πράξεις και τα οράματα, όρκοι ζωής και διαχρονικές παρακαταθήκες, ως κληροδότημα στις επόμενες γενιές Ελλήνων.

«Αδέλφια θα νικήσουμε. Νάστε βέβαιοι πως θα νικήσουμε. Ο Θεός είναι μαζί μας! Θα νικήσουμε. Ας μείνουμε μονάχα όλοι κοντά του και θα νικήσουμε!». Με αυτά τα λόγια, με αυτή τη βεβαιότητα, μέσα από αυτές τις προτροπές, ενέπνεε τους υπόλοιπους αγωνιστές της ΕΟΚΑ.

Το μεγαλείο της θυσίας σου Γρηγόρη, δεν μετριέται μόνο με το στιγμιαίο φιλί στο θάνατο, ως αποστροφή στα εφήμερα ανταλλάγματα μιας προδότρας ζωής, αλλά πολύ

περισσότερο, στη βαρύτητα των διαχρονικών μηνυμάτων για αξιοπρέπεια, τιμή προς της πατρίδας το κάλεσμα και αδιαπραγμάτευτο οραματισμό στις ελευθερίας τα νάματα.

Η βαρύτητα του λόγου, η σημασία των λέξεων και η συνέπεια της επιμνημόσυνης τιμής, θα πρέπει να έχουν ουσία, βάθος και διάρκεια, όχι μόνο στις στιγμές αλλά πολύ περισσότερο στον χρόνο, αποτυπώνοντας και αντανακλώντας ανάλογα, το πολιτικό υπόβαθρο των διεκδικήσεων, με απόλυτη συναίσθηση στο κληροδότημα των αρχών και αξιών που απορρέουν μέσα από τη στάση ζωής του Γρηγόρη Αυξεντίου, των συναγωνιστών του και των άλλων αγωνιστών του μεγαλειώδους έπους της ΕΟΚΑ.

Η ομορφιά, το μεγαλείο και η αγνότητα του αγώνα της ΕΟΚΑ, εμπεριείχε και συνέδεε, κάνοντας έμπρακτο βίωμα των αγωνιστών, όλη την Ελληνική ιστορία. Όλα τα χαρακτηριστικά στοιχεία και τον ηρωισμό του Ελληνισμού. Επικυρώνοντας την εθνική τους ταυτότητα, αναδεικνύοντας όλα τα στοιχεία και τις αρετές της φυλής μας, μεταφέροντας στην πράξη αυτά που οι αγωνιστές μας, διάβασαν στα βιβλία του δημοτικού και άκουσαν από τους δασκάλους τους για την αντρειοσύνη και το μεγαλείο της ψυχής των Ελλήνων.

Το ένδοξο παρελθόν του γένους των Ελλήνων, στη μητροπολιτική Ελλάδα, στην Κύπρο, στην αλυσωτική γη της Μικρασίας, του Πόντου, της Βορείου Ηπείρου, καθώς και στα υπόλοιπα νησιά, δεν μπορεί και σίγουρα δεν πρέπει να αποτελεί μόνο επετειακό σημείο αναφοράς, αλλά πολύ περισσότερο, καθοδηγητικό ανάχωμα στους εφιάλτες του έθνους. Όχι σαν έκφανση εθνικισμού ή αντικατοπτρισμού της ψευδαίσθησης των διλημμάτων, αλλά ως εθνιστική ανάγκη αποκρυπτογράφησης και αξιολόγησης της ιστορικής διαδρομής, ως δίδαγμα για αποφυγή ανάλογων λαθών στο παρόν και στο μέλλον.

«Ο Γρηγόρης δεν ξεχώριζε για την επιμέλειά του ή την επίδοσή του στα μαθήματα. Εκείνο που θαύμαζα σ' αυτό το παιδί [θα πει ο Γυμνασιάρχης του Κυριάκος Χατζηιωάννου] ήταν η γραμμή της εθνικοφροσύνης, την οποία κρατούσε σταθερά. Ο Γρηγόρης ήταν άνθρωπος που συζητούσε κι επιχειρηματολογούσε. Στις ιδέες του ήταν σταθερός και πεισματάρης. Ήταν απλώς και καταδεκτικός, καθόταν με τους εργάτες και κουβέντιαζε, δεν ήταν φαντασμένος άνθρωπος».

Το μπόι της ψυχής και η επάρκεια των ιδανικών αναδεικνύονται, συνειρμικά και δεικτικά, μέσα και από τον υπέροχα γλαφυρό στίχο που εξυμνεί το γεγονός πως, «σπούδασε στη μεγάλη σχολή τους Γένους κι' έμαθε τόσα μόνο γράμματα ώστε να γράφει τη λέξη ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», με το μελάνι της καρδιάς και το πρόσταγμα της ψυχής, συνοφασμένη με μια άλλη λέξη με αμέτρητη βαρύτητα, έρωτας ζωής και ατέλειωτο γαλανόλευκο ταξίδι σε θάλασσα και ουρανό. Ελλάδα, μοναδικά δική μας- ως έννοια, ως πόθος, ως ιδανικό, ως πάθος ακαταλάγιαστο, αλυσωτική προσμονή- μια ακόμα παρηγορήτρα και δυναμοδότηρια Παναγιά.

Πόσες στ' αλήθεια παραπομπές γίνονται σε εκείνο το μοναδικά Ελληνικό αποτύπωμα της ιστορικής διαδρομής αυτού του τόπου και των αντοχών των ανθρώπων μας, «την Ελλάδα θέλομεν και ας τρώγωμεν πέτρες».

Ακριβώς, «ο Αυξεντίου κράτησε στα χέρια του την τιμή της Ελλάδας», θα πει εμφαντικά, τον Αύγουστο του 1959, ο συναγωνιστής του Αυγουστής Ευσταθίου. Σειρά μας σήμερα, να πράξουμε το ίδιο. Σας ευχαριστούμε που συνεχίζετε να μας εμπνέετε, Γρηγόρη, Αυγουστή, Ανδρέα Στυλιανού, Φειδία Συμεωνίδη, Αντώνη Παπαδόπουλε και μαζί, δοξάζουμε την Παναγιά την Μαχαιρώτισσα γιατί σας φυλάει στοργικά. Γιατί σας έδωσε τη δύναμη και την ευλογία, να γίνετε η ανάσα, το παράδειγμα, ο οδοδείκτης για όλες τις επόμενες γενιές.

Πιστοί στα Θερμοπύλα οράματα, συνεπείς στον όρκο των Αρχαίων Αθηναίων νεανίων, στην πράξη και όχι σαν σύνθημα ασυντόνιστου αφουγκρασμού, ωσάν αριβίζουσα σχοινοβασία στο μεταίχμιο της ανάσας της επόμενης ημέρας.

Δεν μας την χάρισαν τη λευτεριά για να την παζαρεύουμε. Κι' ούτε μας πότισαν το νέκταρ των Ολύμπιων Θεών, ωσάν ωδή στη λήθη. Στο σφιχταγκάλιασμα της λεβεντιάς μονάχα ο θάνατος του ανδρειωμένου δίνει ορίζοντα πορείας. Αξιοπρέπειας, τιμής και προοπτικής.

Ήρθαμε εδώ, μέσα από των αιώνων το πέρασμα, για να μείνουμε ωραίοι, αγνοί, ανιδιοτελείς και γνήσιοι Έλληνες. Κι' αν δεν μας σκιάζει φοβέρα καμιά, μήτε ο αντίλαλος των ιαχών βαρβάρων, τότε και μόνο τότε θα μπορέσουμε να κοιτάξουμε κατάματα την αλήθεια. Αυτή την αλήθεια που μας αποκαλύπτει κάθε χρόνο τέτοια μέρα, σε αυτόν εδώ τον ιερό χώρο ο Γρηγόρης Αυξεντίου, όπως και οι υπόλοιποι αγωνιστές του έθνους των Ελλήνων, στον αιώνων το πέρασμα, στις λευτεριάς το αδιαπραγμάτευτο αποτύπωμα, στις στιγμές που γίνονται αγέραστοι αιώνες, στα λόγια που μετουσιώνονται σε όρκους τιμής, στο πεπρωμένο που μέσα από του μύθου την υπερβολή, αποτυπώνοντας του ηρωισμού την έκφανση, γίνεται ιστορία, όπως αυτή γράφεται από τη λεβεντιά, βρίσκοντας τα σκαλοπάτια που πάνε μόνο εκεί, στη λευτεριά.

Στη λευτεριά που δεν έχει, ούτε ως λέξη μα ούτε και ως έννοια, συνθετικά ή και υποκατάστατα για να επιδέχεται παρερμηνείας, διαφορούμενων απόψεων και πολιτικά ασύμμετρων προσεγγίσεων. Η ελευθερία, είτε υπάρχει, είτε διεκδικείται και κερδίζεται, χωρίς ημίμετρα, χωρίς εποικοδομητικές ασάφειες, χωρίς κατά προσέγγιση διευθετήσεις.

Ευλογημένοι όσοι δημιούργησαν τα οράματα, τυχεροί όσοι μπόρεσαν να τα βιώσουν και ευλαβικοί συνεχιστές όσοι από εμάς, μπορέσαμε να νοιώσουμε όλα αυτά που μας προστάζουν οι Ελληνοπρεπείς παραπομπές των αθανάτων.

Μακριά από υπεκφυγές και διλήμματα. Προσηλωμένοι στη Θουκυδίδεια θεώρηση του πραγματισμού. Εκεί όπου δεν υπάρχουν αμφιταλαντεύσεις μεταξύ του εφικτού και του ευκαταύχου, σε συνάρτηση με την επίτευξη του τελικού στόχου.

Ο Παπάσταυρος, ο άνθρωπος που τέλεσε το μυστήριο του γάμου του Γρηγόρη με τη Βασιλού, αφηγείται, «από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα, διαπίστωσα ότι ήταν μια θρησκευόμενη, ηθική φυσιογνωμία...ήταν ο άνθρωπος που μια και μπήκε στον Αγώνα, ήταν έτοιμος να πεθάνει, είτε να νικήσει. Το «Ελευθερία ή θάνατος» δεν ήταν απλώς μια κουβέντα. Ήταν πίστη του».

Κάθε του λόγος και μια διαχρονική παρακαταθήκη με πολλούς αποδέκτες, «αν εμείς που λεγόμαστε αρχηγοί [έγραφε σε φίλους του] δεν θελήσουμε να εκτεθούμε σε κίνδυνο, πως θα τολμήσουν αυτά τα νέα παιδιά να αντισταθούν στον εχθρό; Αρκετή υπηρεσία πρόσφερα, διδάσκοντας πώς να κρατάνε το όπλο και να πολεμούν, πρέπει όμως να τελειώσω, διδάσκοντάς τους και πώς να πεθαίνουν...»

Λίγες μέρες πριν το αιώνιο φτερούγισμα του Υπαρχηγού προς την αιωνιότητα, ο γιατρός Κώστας Τσέλλος αποκαλύπτει τα ακόλουθα λόγια, ειπωμένα από τον Γρηγόρη Αυξεντίου. Κατάθεση ψυχής που αναδεικνύει και ταυτόχρονα αποδεικνύει το μέγεθος του ανδρός, τη ψυχική του ολοκλήρωση και την προσήλωση στο καθήκον, με απόλυτο σεβασμό προς την ιδιότητά του, «...Αυτή είναι τώρα η μόνη, η τελευταία προσφορά μου στον Αγώνα...Θα διδάξω όλους τους αγωνιστές μας, όλα τα παλληκάρια μας να πεθαίνουν. Έφτασε η στιγμή, που δεν θα ξαναϊδέι ο εχθρός κανένα, να παραδίδεται...». Αιώνιο δίδαγμα, ήθους, φιλοπατρίας, περηφάνιας, αξιοπρέπειας.

«Μάθατε πως πολεμούν οι Έλληνες, σήμερα θα μάθετε και πως πεθαίνουν».

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν πως, αν Αυτός, αρνήθηκε να παραδοθεί στη μάχη, εμείς σήμερα, δεν έχουμε κανένα δικαίωμα, κανένα άλλοθι, καμία απολύτως δικαιολογία να παραδοθούμε εν καιρώ ειρήνης.

Ο Γρηγόρης, ο Ζήδρος της ΕΟΚΑ, όπως οΜακεδόνας κλεφταρματολός επί Τουρκοκρατίας, είχε γίνει το φόβητρο των Άγγλων και ο θρύλος των συμπατριωτών του. Ο θρύλος, που στο διάβα του καιρού έγινε μύθος, με έντονο όμως το ιστορικό αποτύπωμα το οποίο ο ίδιος, μαζί με τους συναγωνιστές του προδιέγραψε και δημιούργησε.

Όταν τον κάλεσαν οι Άγγλοι να παραδοθεί, έχοντας πια εντοπιστεί, μετά από προδοσία, το κρησφύγετό του, διέταξε τους συντρόφους να βγουν έξω, «εγώ πρέπει να πολεμήσω και να πεθάνω. Πρέπει να πεθάνω». Επανέλαβε πολλές φορές τη φράση, «πρέπει να πεθάνω». Δίνοντας με αυτό τον τρόπο, ζωή στη δική μας υπόσταση και εθνική αξιοπρέπεια. Διδάσκοντας δια του παραδείγματος και μέσα από τη δική του αυτοθυσία, προσδίνοντας στη μορφή του, ακόμα μεγαλύτερη αίγλη και ατόφια λεβεντιά.

Ευλογημένα της ψυχής τα βήματα, σε κάθε ψιθύρισμα λευτεριάς, σε κάθε εικόνισμα Άγιο, στον κουρνιαχτό της επόμενης μέρας.

Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια, βίωμα ζωής για τον Γρηγόρη. «Κάθε Ελληνόπουλο που δεν θέλει να δει τον πατέρα του να σφάζεται, την αδελφή του να ατιμάζεται, την περιουσία του να καταστρέφεται και πάνω απ' όλα την Ελλάδα μας να υποδουλώνεται, δεν θα διστάσει να κάμει ότι έκαμα εγώ.» Καταγράφει η αδελφή του Χρυσταλλού Πιερή Αυξεντίου Σουρουλά, αποτυπώνοντας το περιεχόμενο επιστολής του Γρηγόρη προς την οικογένειά του.

Όταν, κατά την πρώτη ημέρα έναρξης του Αγώνα, του τέθηκε ο προβληματισμός να διαφύγει στο εξωτερικό, η απάντηση του Γρηγόρη ήταν ξεκάθαρη, «αν ήμουν έξω, θα ερχόμουν, οϊ να φύω».

Ανάλογη και η στιχομυθία του Γρηγόρη με τον πατέρα του, όταν του ζήτησε να του παραδώσει ένα περίστροφο. «Το ξέρεις ότι η υπόθεση αυτή μπορεί να σου στοιχήσει και τη ζωή σου;» «Το έχω ήδη αποφασίσει», απάντησε ο Γρηγόρης. «Υπεύθυνη θέση να μην αναλάβεις, γιατί είχες πολλές αποτυχίες στη ζωή σου», ήταν η συμβουλή του πατέρα. «Θα αναλάβω και θα πετύχω», ήταν η άμεση απάντηση του ήρωα μας. Παραδίδοντας του το όπλο, ο Πιερής Αυξεντίου τον προέτρεψε λεβέντικα λέγοντας, «δεν φαντάζομαι να αξιωθούν οι Εγγλέζοι να το πάρουν από το χέρι σου». Η απάντηση και πάλι ανάλογα παλληκαρήσια και αφοπλιστική, «Μείνε ήσυχος. Αυτό το περίστροφο θα τιμήσει και την πατρίδα και την οικογένειά μου.»

Τέσσερις μέρες πριν τη θυσία του, έστειλε επιστολή προς τον πατέρα του, ενημερώνοντάς τον πως, «...μας έσφιξαν οι προδοσίες. Ο γιος σου δεν θα παραδοθεί κατ' ουδένα λόγο, αλλά θα πεθάνει».

Ο γέρο Πιερής, αφηγείται, «Ημασταν στις Χρυσταλούς για τη Σήκωση όταν ήλθε ο Παπαηρόδης και μας έφερε το μήνυμα του θανάτου του. Έτρεξα και εξήτησα το λείψανό του. Με οδήγησαν σ' ένα καρβουνιασμένο πτώμα. Τον αναγνώρισα από ένα σημάδι που είχε στο πόδι. Στάθηκα και κοίταξα το παιδί μου με ψυχραιμία. Γύρισα στους Άγγλους που στέκονταν δίπλα εκεί και τους είπα- Άγγλοι, αυτό που κάνατε είναι θηριωδία.» Αναντίλεκτα, η αδυναμία των βαρβάρων να λογαριαστούν στα ίσα με την Ελληνική λεβεντιά, τους κάνει ακόμα πιο δειλούς, ποταπούς και απάνθρωπους. «Την ιστορία την γράφουν οι νικητές», είχε σημειώσει ο Ουίνστον Τσιόρτσιλ, με τη διαφορά όμως πως αυτό, γίνεται μόνο όταν δεν υπάρχουν Έλληνες, αντρειωμένοι που πολεμούν και μάχονται ως ήρωες, μαθαίνοντας στους ήρωες πώς να πολεμούν σαν Έλληνες.

«Την λευτεριά της Κύπρου μας την υπόγραψα κι' εγώ, [τονίζει, απαντώντας με επιστολή σε φίλους του, οι οποίοι τον είχαν ενημερώσει για το Ενωτικό δημοψήφισμα], όχι σε χαρτί αλλά φορώντας την τιμημένη στολή του Έλληνα φαντάρου και θα την υπογράψω ότι ώρα χρειαστεί και με το αίμα μου».

Ανάλογα σαφής και ξεκάθαρη η αναφορά του στο πρώτο γράμμα που έστειλε στην οικογένειά του από την Ελλάδα. «Να μη μαραζώνει η μάνα μου, πως έφρα από την αγκαλιά της, γιατί βρίσκομαι στην αγκαλιά της πιο στοργικής μάνας όλου του κόσμου-υλικά φτώχης, αλλά ψυχικά, της πλουσιότερης χώρας όλων των αιώνων. Της τρισδοξασμένης μας Ελλάδας».

Ο Αυξεντίου, ένοιωσε, αντιλήφθηκε και έκανε βίωμα και πράξη ζωής, την ιστορικά επιβεβαιωμένη Ελληνικότητα των Κυπρίων. Συνειδητά πίστεψε πως, στην Κύπρο δεν μιλούμε απλώς Ελληνικά, το αρχέγονο ιδίωμα του Ομήρου κι' ούτε πως μας έφερε σε αυτό το νησί τυχαία του Αιόλου η ταξιδεύτρα ανάσα, μα πως ο Έλλην Κύπριος είναι και παραμένει, σε πείσμα των καιρών και των βαρβάρων, απότοκο του σπέρματος των Ελλήνων προγόνων, που ταξιδεύει ακόμα ανόθευτα από γενιά σε γενιά.

Για εμάς τους νεώτερους, η θυσία των ηρώων μας, σε κάθε στάδιο ιστορικής αναφοράς, αποτελεί στοιχείο έμπνευσης, προσανατολισμού και καθοδήγησης στα βήματά μας.

Μια πορεία σταθερή και αταλάντευτη, στην αιώνια Αλεξανδρινή οικουμενικότητα, βασισμένη στην Αριστοτέλεια φιλοσοφία πως, «τον κόσμο τον κατακτάς αν σκέφτεσαι με την καρδιά»- και στην καρδιά χτυπά η Ελλάδα, η δική μας εσωτερική Ελλάδα, συνώνυμο της αξιοπρέπειας και της λεβεντιάς.

Υμνήν το πεπρωμένο της φυλής μας, στο αντρειωμένο συναπάντημα του νου και της ψυχής με το ευπρεπές ιστόρημα- ωσάν κραυγή εφιάλτη, ευλαβική προσταγή στο αντίκρισμα της Παναγιάς με το ψηφιδωτό αποτύπωμα Ελλάδας στα μάτια, στο βλέμμα, στο πρόσταγμα και στην ευχή για λευτεριάς αγώνα.

Ελληνίδες, Έλληνες,

Η μνημόνευση των ηρώων μας αποτελεί ευκαιρία για αφύπνιση. Οφείλουμε να ξαναπιστέψουμε στις δυνάμεις μας. Να βρούμε όραμα και ελπίδα και να ρυθμίσουμε την πυξίδα μας προς τη σωστή κατεύθυνση.

Σε μια ημικατεχόμενη πατρίδα, διεκδικούμε τη λύση που θα απελευθερώνει και θα επανενώνει πραγματικά και ουσιαστικά τον τόπο, θα αντέχει στο χρόνο, θα στηρίζεται στο διεθνές δίκαιο και στο Ευρωπαϊκό κεκτημένο και θα σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα όλων των νομίμων κατοίκων.

Μια τέτοια λύση για να είναι δίκαιη, διαρκής και βιώσιμη προϋποθέτει την πλήρη αποχώρηση του κατοχικού στρατού και την κατάργηση των αναχρονιστικών εγγυήσεων, άμεσα και αδιαπραγμάτευτα. Άλλωστε μας το είπαν και οι ίδιοι, δια στόματος του Τούρκου ΥΠΕΞ στο Κρανς Μοντανά πως, τις εγγυήσεις και τα στρατεύματα τα χρειάζονται για να τα χρησιμοποιήσουν, όταν και όπως κατά τη γνώμη τους, χρειαστεί.

Σαφής η συμβουλή του Περικλή στους συμπολίτες του, όπως καταγράφεται στην Ιστορία του Θουκυδίδη: «αν υποχωρήσετε θα προβάλουν, αμέσως, άλλη μεγαλύτερη απαίτηση, γιατί θα νομίζουν ότι και τώρα ενδώσατε από φόβο [καθώς είναι στη φύση του ανθρώπου να εξουσιάζει όσους δεν αντιστέκονται]. Αλλά αν δείξετε σταθερότητα, θα τους δώσετε να καταλάβουν ότι πρέπει να μας φέρονται σαν ίσοι προς ίσους».

Τα ιδανικά και τις αξίες, όπως η ορθόδοξη πίστη, ο αγνός πατριωτισμός, η συναίσθηση ευθύνης και η συνείδηση του χρέους προς τους προγόνους, η αγάπη προς την ελευθερία, τη δημοκρατία και την ισότητα που έδωσαν τη ψυχική δύναμη για να αντιμετωπίσει το θάνατο το παλληκάρι μας που τιμούμε και μνημονεύουμε σήμερα, εμείς, καλούμαστε να τα διαφυλάξουμε και να τα αναδείξουμε ως παρακαταθήκες επιβίωσης και αγώνα- Και θα το πράξουμε, με συναίσθηση και επίγνωση ευθύνης και προς τις επερχόμενες γενιές.

Σίγουρα, η εξελικτική πορεία του πολιτισμού, της κοινωνίας αλλά προπαντός της πολιτικής και των γεωπολιτικών ανακατατάξεων, επιβάλλουν στις πλείστες των περιπτώσεων να υπάρξει ανάλογη αναπροσαρμογή στη στρατηγική προσέγγιση. Παρά ταύτα όμως, οφείλουμε να κρατάμε καλά ριζωμένες εκείνες τις αξίες και τις αρχές που θα μας βοηθήσουν να επιβιώσουμε και να αναπτυχθούμε με αξιοπρέπεια.

Με σιγουριά στα βήματά μας, χωρίς παροξυσμούς και αστόχευτες υπερβολές, συνοδοιπορούμενοι από τη Θουκυδίδεια αντίληψη περί πραγματισμού και με στρατηγική προσέγγιση στη στόχευση του εφικτού, αλλά και του πρέποντος, του ηθικού και του δίκαιου.

Ελληνίδες, Έλληνες,

Σήμερα, με την αποθράσυνση και την προκλητικότητα της Τουρκίας να έχει ξεπεράσει τα υποφερτά όρια ανοχής και αντοχής, βιώνοντας μια νέα μορφή εισβολής στην Κυπριακή Α.Ο.Ζ και με ένα ανάλογα στοχευμένο μεταναστευτικό εποικισμό, με συγκεκριμένους κινδύνους να σκιαγραφούνται όλο και πιο ξεκάθαρα στον ορίζοντα, οφείλουμε να είμαστε συνεπείς στα προστάγματα των καιρών. Να αξιοποιήσουμε, με ομοψυχία και σύνεση, με στόχευση και στρατηγικό προσανατολισμό τα νέα δεδομένα που δημιουργούνται στην περιοχή μας, αξιολογώντας και αξιοποιώντας ανάλογα, το νέο γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό περιβάλλον που δημιουργείται γύρω μας. Σαφώς, η αναβάθμιση του γεωπολιτικού ρόλου της Κυπριακής Δημοκρατίας, θα πρέπει να οδηγήσει σε ένα συγκροτημένο σχεδιασμό «υψηλής στρατηγικής» ως αντιστάθμισμα στην Τουρκική «στρατηγική της εκμηδένισης» και της «στρατηγικής της εξουθένωσης».

Αδιαπραγμάτευτος συμπαραστάτης μας η Ελλάδα και βασικός σύμμαχος μας η Ε.Ε, στις αρχές και αξίες της οποίας θα πρέπει να βασίσουμε το πλαίσιο διεκδίκησης μιας λύσης, η οποία θα δημιουργεί τις ικανές και δυνατές συνθήκες για πραγματική απελευθέρωση, ειρήνη, ασφάλεια, ευημερία, κοινωνική συνοχή και ανάπτυξη, ενώ την ίδια στιγμή θα

θέτει τις προϋποθέσεις έτσι ώστε να είμαστε, (το σύνολο των νόμιμων κατοίκων αυτού του τόπου), ισότιμοι Ευρωπαίοι πολίτες και αφέντες στη γη και στον τόπο μας.

Δυστυχώς, η αρχή της δικαιοσύνης, του δικαίου και της ηθικής, υποτάσσονται στην αρχή της εξυπηρέτησης του συμφέροντος- Διαχρονική και βασική αρχή των διεθνών σχέσεων. Ο ισχυρός επιβάλλει ότι του επιτρέπει η δύναμή του και ο αδύνατος υποχωρεί όσο του επιβάλλει η αδυναμία του.

Ο αμοιβαίος φόβος μπορεί να είναι η μόνη ασφαλής βάση μιας συμμαχίας, αλλά ταυτόχρονα και εξίσου σημαντική, είναι και η μεγιστοποίηση του συμφέροντος που αποτελεί βασικό κίνητρο της στρατηγικής συμπεριφοράς των κρατών.

Αυτή η αρχή θα πρέπει να αξιοποιηθεί ακόμα πιο άμεσα σε συνάρτηση με την αποθρασυνόμενη προσπάθεια της Τουρκίας να αναβαθμίσει περαιτέρω τη «δόση» ισχύος της καθώς η υπερβολική δύναμη, η «μη σωστή/ ισορροπημένη δόση» ισχύος, μπορεί να συσπειρώσει τα άλλα κράτη εναντίον της. Η σύγκλιση συμφερόντων αποτελεί βασικό άξονα δημιουργίας συμμαχιών, σε μια συνάρτηση οικονομικής, διπλωματικής και στρατιωτικής δύναμης. Στη βάση και στο πλαίσιο των αρχών που διέπουν το διεθνές δίκαιο.

Η βεβαιότητα στο δίκαιο των θέσεών μας και η απόλυτη στοχοπροσήλωση, θα πρέπει να μας καθοδηγούν, όπως ακριβώς, αποτυπώνονται ως εικόνα στις τελευταίες στιγμές του Αυξεντίου, από τον Αυγουστή Ευσταθίου. «Εκείνος καθόταν στο βάθος του κρησφυγέτου ατάραχος, ήρεμος, έχοντας ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του την απόλυτη γαλήνη...[κι' όταν πια τον είχαν ζώσει οι φλόγες από παντού], διατηρούσε τη ψυχραιμία του. Στο πρόσωπό του δεν είδα να ζωγραφίζεται τρόμος ή πόνος...με κοίταζε ατάραχος [δίνοντάς μου μια συμβουλή]...μη φοβάσαι ρε μισκή, μη φοβάσαι».

Και δεν φοβόμαστε αλήθεια, όταν πραγματικά πιστεύουμε σε αυτό για το οποίο αγωνιζόμαστε. Προσήλωση στον στόχο, στο εθνικό καθήκον, μακριά από προσωπικά, μικροπολιτικά, κομματικά ή άλλα συμφέροντα και σκοπιμότητες.

Ο Γρηγόρης Αυξεντίου, μας δίδαξε πως, οι ρίζες του ανθρώπου προκρίνουν στάση ζωής, αρχές, αξίες, ιδανικά. Προδιαγράφοντας τις αταλάντευτες διεκδικήσεις και ευνοώντας τις συνθήκες για επιτυχή έκβαση του αγώνα μας.

«Είμαι περήφανη για τον γιο μου. Κάλλιο μια φούχτα τιμημένη στάχτη, παρά γονατισμένος ο λεβέντης μου. Χαλάλι για την πατρίδα. Κι' εγώ στη θέση του το ίδιο θα έκανα». Πόσες μάνες αναφώνησαν το ίδιο περήφανες με τη μάνα του Γρηγόρη, μέσα στον πόνο τους «χαλάλι της Ελλάδας ο γιος μου» και πόσοι πατεράδες αλήθεια, ένοιωσαν «ανακούφιση» και περηφάνια βλέποντας το παιδί τους νεκρό, μα με τις σφαίρες στο μπροστινό μέρος του σώματος τους, στα στήθια τους, πιστοί στο Λακεδαιμόνιο πρόσταγμα «ή ταν ή επί τας».

Ο Γρηγόρης Αυξεντίου, ξεπέρασε τα γήινα και μας δίδαξε πως, «θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία». Ομοίως και σθένος, λεβεντιά, υπερηφάνεια, στοχοπροσήλωση και στρατηγική προσέγγιση, με μακρύ και ξεκάθαρο ορίζοντα πνοής, βηματισμού και πλεύσης.

Τιμή και δόξα στο παλληκάρι μας- Αθάνατη ας παραμείνει στον αιώνα το πέρασμα η θωριά του.

Καλή λευτεριά.